

# NEM SOMODY IMRE ORSZÁGA

Somody Imre a kilencvenes évek egyik legsikeresebb üzletembere volt. Mára gazdagsága szertefoszlott, de azt mondja, nem bánja. Tavaly megtért, és már tudja, más tervei vannak vele Istennek.

ÍRTA: HERMANN IRÉN

**S**omody Imre az 1988-ban, 32 évesen, alapított Pharmavittal alapozta meg hírnevét és gazdagságát. A Chinoín egyik vezetőjeként szállt ki, és döntött a vállalkozás mellett. A vitamínos pezsgőtabletták a rendszerváltás utáni élet egyik legnagyobb sikerét hozták, nem túlzás azt állítani, hogy dőlt a pénz, Imre irigyelt figurája lett a közéletnek, üzletemberek, politikusok keresték a társaságát.

Nagyjából egy évtized telt el a sikerben úszva, amikor elkezdtek rosszabbul menni a dolgai, de azt mondja, már a csúcson is folyton kételkedett, jó-e az irány, amerre megy. „Amikor minden okod megvan a bol-

dogságra, sikeres vagy, gazdag vagy, kis túlzással bármit megcsinálhatsz, és mégis marad valami hiányérzet, akkor elkezdted keresni az okát. A sikerek idején is azon gondolkodtam, mi végett vagyunk itt, hol az ember felelőssége, indíttatása.”

**A sikerek idején is azon gondolkodtam, mi végett vagyunk itt.**

Imre sokáig nem találta. Úgy gondolta, ahogy a vállalkozását vezetheti, más, társadalmi kérdésekbe is beleszólhat. Mindig is szívügye volt az

egészségügy, a tudomány, 1997-ben társaival létrehozta a Bólyai-díjat, amellyel a tudományos élet kiemelkedő alakjait ismerték el. Somody azt hitte, jót tesz, és jól teszi. „Pedig akkor sem csináltam mást, minthogy Somody Imreként megmondtam a tutit. Biztos voltam magamban, és hogy mi kell ennek az országnak, és egy percre sem kételkedtem. De magamat tettem a középpontba.”

Hogy az irány mégsem volt jó, először az egészsége jelezte. A kilencvenes évek végétől súlyos betegséggel küzdött, az orvosok műtéttel fenyegették. Jött a magánéleti válság, feleségétől elvált, és végül az üzletemberre is nehéz évek jöttek. „Az addig szárnyaló vállalkozásaim elkezdtek rosszul menni, az évek

SOMODY IMRE  
– a Centrál Kávéház  
tulajdonosa



alatt felhalmozott hatalmas vagyon lassan elkopott, kezdtem mindennemet elveszteni.”

Levente fiát készültek iskolába adni, amikor felmerült az egyházi iskola lehetősége. A református iskola kapuján úgy mentek be, hogy elhatározták, fiukkal együtt tanulják majd a vallást. „Vallásos család lettünk, teljesen jogi értelemben. Jártunk bibliaórákra, fizettük az egyházi adót, és vártuk, Isten cserébe megsegít minket. Mint egy üzlet, úgy tekintettünk eleinte a vallásra, a templomi közösségbe pedig úgy jártunk, mint egy klubba.” Sok év telt így el. Több mint hét év.

A most 58 éves Imre tavaly egy egyhetes keresztyén konferencián tért meg. Ez nem egy ceremónia, ez egy ráébredés, mondja. „Úgy jöttem el onnan, hogy megértettem végre, nem nekem vannak céljaim vállalkozásokkal, ügyekkel, hanem Istennek velem. Nem Somody Imre országát kell építenem, hanem Istenét.” Azóta hívő embernek tartja magát.

Hogy egy csapásra megoldódtak-e a gondolatai? Nem. Betegségéből kigyógyult. „Ez előtt az orvosok is döbbenetben állnak.” Nem működő vállalkozásait bezárta, ez sok pénzt emésztette fel. Második feleségével három gyermeket nevelnek, ahogy mondja, szeretetben, békességben. „Ezt is megértettem, a család nem úgy fontos, hogy megteremtsem az anyagi feltételeket az életükhöz, hanem hogy velük vagyok, együtt vagyunk, sokat.”

Egy cége maradt, feleségével közösen üzemeltetik a belvárosi Centrál Kávéházat. A hely éveket veszteséges volt. „2015 végén már nem így zárunk.” Ugyanakkor erre is máshogy tekint már. „Korábban mindent a növekedésen keresztül szemléltem. Mennyit hozott idén a cég? Akkor jövőre többet kell. Mekkora autóm van? Jövőre nagyobbat veszek. Milyen órád van? Van drágább is. Most is nyithatnék Dubajban vagy vidéken

Centrál, de már nem ez a célom. Működjön tisztességgel, tartsa el a családot, lehetőleg úgy, hogy ne kelljen árat emelni és teljesen tisztán csinálhassuk, ami a gasztronómiában nem kis feladat.”

Somody követné egyik elődje példáját: Mészáros Győző negyven évig vezette a Centrál, és közben nem álmodott minél nagyobb és több kávéházról. „Ez nekem is elég lesz.” Megtérése után elindította a Centrál

Megértettem végre, nem nekem vannak céljaim vállalkozásokkal, ügyekkel, hanem Istennek velem.

Imareggeli sorozatot, ahol a társadalom égető kérdéseire tartott előadások mentén keresik a keresztyén választ.

A régi Somody Imrét ismerő környezete, egykori üzlettársai némi gyanakvással fogadták átalakulását. „Aki nem győzi egyedül, annak kell Isten. Régen én is így gondoltam. Csudabogárnak tartanak, és többen azt hiszik, mert nem ment nekem jól, azért találtam ki magamnak a vallást.” Imre nem törődik ezekkel a véleményekkel. Bár bevallja, eleinte begubózott, de aztán rájött, másfelé is vannak ismerősök, barátok. „A hitet nem lehet egyedül élni.”

Viszont ahol lehet, hirdeti megtérését. „Az utóbbi fél évben mintha kezdene megnyílni körülöttem a tér. Az utam sokakat érdekel, több helyre hívnak, és én szívesen elmesélem a történetem, ahogy ez a hívő embernek dolga is.” Másban is követi Isten tanítását. „Alapvető, hogy egy hívő támogatja az elesetteket. Így a menekültek esetében sem volt kérdés, hogy az elesetteknek segíteni

kell, segítettem is. Hogy egy földön fekvő embert nem segíték fel, az nem fér bele.”

„Megértettem, milyen nehéz is, ha ebben a házastársak nem ugyanazt képviselik. Amikor én visszatértem az elvonulásról, furcsa feszültség alakult ki köztünk. Akkor most hogy lesz velünk? Hogyan tovább?” Az utat a feleségével most már közösen járják, aki szintén tavaly, Imre után néhány hónappal tért meg. Három gyermekük keresztyén nevelést kap, „jól haladnak az úton”. Nagy fia inkább a saját útját járja, kicsit úgy, mint Imre régen. Szülei, testvérei örülnek, hogy boldog, de nem igazán értik, mi történt vele, mert másképp élik hitüket. „Korábban az ateista vitatkozott a vallásokkal, most a hit megélésének módjáról beszélgetünk.” A sok pénz, amit keresett, mind elúszott? „Majdnem. Oda kell figyelniük. Nem, járunk luxusutakra, ami az én korábbi életvitelemben elképzelhetetlen volt, de örömteli életet élünk.” **F**